

[Jørgen Jørgensen.]

Jeg kan godt lide Biskopper enkeltvis, men naar de optræder i Fællesskab, er jeg undertiden betænkelig, og saadan ligefrem at lovfæste et Kollegium, bestaaende af samtlige Biskopper, vilde jeg have Betænelighed ved; men det kan heller ikke være det afgørende. Jeg kunde ogsaa godt lide at se, hvad Biskopperne har sagt til Forslaget. Jeg vilde dog nødig medvirke til, at Lovforslagets Gennemførelse skulde forsinkes ved, at man spurgte Biskopperne, og jeg forstod ogsaa det ærede Medlem Hr. Hvidberg saadan, at det var de Oplysninger, der allerede forelaa, som man ønskede forelagt for et Udvalg. Jeg mener, det kunde være interessant at se, hvordan Biskopperne stiller sig til dette Problem, men ikke, hvis det er Hensigten, at man skal til at spørge her og dér, for jeg mener, at Loven haster, og at Rigsdagen ikke kan forsvare, at Spørgsmaalet vedblivende udskydes. Der er en Menighed, som ønsker en kvindelig Præst i Henhold til den givne Lov; der er, saa vidt man forstaar, en Bishop, der er villig til at ordinere og give Kollats til den paagældende Præst, og saafremt den kgl. Anordning, der blev udfærdiget i Forbindelse med Loven om Stiftsbaandsløsning, var blevet bekendtgjort i 1922 — det maa man ogsaa tage i Betragtning —, havde man formentlig kunnet klare Tingene uden ny Lovgivning. Derfor synes jeg, Rigsdagen har en Forpligtelse til hurtigt at faa Spørgsmaalet bragt i Orden, og jeg kan tilsige hurtig og velvillig Behandling og Gennemførelse af dette Lovforslag.

Aksel Larsen: Ogsaa vi kan tilsige vor Medvirkning til hurtig og velvillig Behandling af det forelagte Lovforslag, som efter vor Mening udfylder et Hul i Lovgivningen. Det er nemlig rigtigt, at det er nødvendigt at have en mere udvidet Adgang til Stiftsbaandsløsning, end der hidtil har været. Paa den anden Side har vi lidt svært ved at tiltræde den Motivering, der er givet for dette Lovforslag fra Ministerens Side, eller rettere sagt, den kan vi slet ikke tiltræde. Vi kan ikke tiltræde, at man gennemfører dette Lovforslag med den Motivering, at det er den eneste Mulighed for at faa ordineret Kvinder som Præster her i dette Land. Hvis det er det, det drejer sig om, synes vi, man skulde gøre noget helt andet, nemlig træffe Foranstaltninger, saa Biskopperne retter sig efter Lands Lov og Ret. Det vilde ligesom være en nærmere Vej end den Vej, man gaar her, og jeg vil ærligt talt henstille, at man foruden at gennemføre en udvidet Adgang til Stiftsbaandsløsning — det kan være, at der slet

ikke bliver Brug for den, men derfor skal vi alligevel have den — gennemfører Foranstaltninger, saa Biskopperne her i Landet administrerer deres høje Kald efter de Love, der bliver vedtaget af Danmarks Rigsdag. Man taler saa meget om Samvittighedsfrihed, at Folk skal have Ret til at handle i Overensstemmelse med deres Samvittighed og ikke skal tvinges til at handle imod deres Samvittighed. Det skal aabenbart kun gælde Biskopper, det gælder jo ikke for nogen andre. Vi, som er Medlemmer af dette høje Ting, kan kun være det, hvis vi underskriver en Forpligtelse til at holde Grundloven, uanset hvorledes vor Samvittighed har det i den Forbindelse. (Latter). Ja, jeg mener, det er et rimeligt Krav, man stiller til Rigsdagsmændene, bevares vel; men jeg gør opmærksom paa, at man spørger ikke højtideligt: Hvorledes har De det med Deres Samvittighed, Hr. eller Frue? Skal vi lave en Undtagelseslovgivning for Dem? — Eller hvordan er det med en Skolelærer? Hvis han ikke retter sig efter Lov om Folkeskolen, kan han ikke være ansat i Folkeskolen, aldeles ikke. Hvordan er det med en Funktionær paa et offentligt Arbejdsanvisningskontor? Det kan godt være, at det strider mod hans Samvittighed at anvise en arbejdsløs Familieforsørger til noget meget daarligt betalt Landarbejde, hvor han ved, at den paagældende maaske kun kan tjene 80 Kr. om Ugen, og det kan godt være, han siger: det er ganske urimeligt, Manden har 6 Børn og kan ikke forsørge Familien for 80 Kr. om Ugen. Men hvis han nægter at anvise Arbejdskraft til det paagældende Arbejde, er det sket med hans Ansættelse paa vedkommende Arbejdsanvisningskontor. Der bliver ikke Tale om Samvittighed i den Forbindelse, man skal blot rette sig efter Loven.

Jeg er imod, at der gøres Undtagelser for Biskopper, ganske uanset om jeg kan lide Biskopper eller ikke. Det er ikke et Spørgsmaal, om jeg kan taale at se Degne eller Biskopper, det er et Spørgsmaal om, hvad der bør være rimelig Lov og Ret her i Landet. Efter min Mening er det saaledes, at naar Rigsdagen har vedtaget, at Kvinder kan blive Præster, skal Bisperne paalægges Pligt til at ordinere de paagældende. Hvis Brødlugten ikke passer Biskopperne, maa de gaa ud af Bageriet. Hvis de, som paaberaaber sig, at de repræsenterer Folkekirken, og som taler saa meget om Folkekirkenes Stilling og om, at den skal have Ret til at ordne sine egne Anliggender, mener det alvorligt, maa de tage Konsekvensen af deres Opfattelse og sige: saa skal Folkekirken løses fra Staten. Vil Folke-